

Alltför många människor har en bild av att den kristna tron och vetenskapen står i en olöslig konflikt med varandra. Barna Group undersökte 2011 varför kristna amerikanska ungdomar lämnade den tro de vuxit upp med. Resultatet visade att nästan 60 % lämnade kyrkan någon gång efter 15 års ålder. En av de viktigaste orsakerna var att "kyrkorna framstår som motståndare till vetenskapen".

Peter Asteberg Privat

Debattartiklar som [Göran Fälthammars](#) den 8 juni, där han ställer skapelse mot evolution, riskerar att bidra till just det – att kyrkan framstår som motståndare till vetenskapen. Det är olyckligt, eftersom den moderna vetenskapen egentligen är på Guds sida. Till och med övertygade ateister som fysikern Sean Carroll måste fascineras av universums skönhet och komplexitet. I sin bok *The particle at the end of the Universe* skriver han: "Vårt universum är inte bara ett hopkok av saker som uträttar något slumpmässigt. Det är en extremt ordnad och förutsägbar utveckling av bestämda enheter av materia – en invecklad, koreograferad dans av partiklar och krafter." Guds makt är synlig i skapelsen, precis som Paulus skriver i Romarbrevet.

Därför är det ledsamt att skapelsedebatten om och om igen måste hamna i en diskussion om Gud skapade jorden på sex dagar eller inte. Vi människor har vetat i mer än 200 år att jorden inte blev till på så kort tid. Fälthammar skriver: "Att så många kristna i Sverige tror på evolutionsteorin beror på att kyrkorna 'passat' i frågan senaste 50–60 åren." Men nej, det är inte därför vi accepterar evolutionen, utan helt enkelt för att vi inte tror att tiotusentals vetenskapsmän, biologer, geologer och ingenjörer, varav många är troende, inom i princip alla vetenskapsområden skulle mörka eller blunda för sanningen. I många fall har vi kanske dessutom med egna ögon sett bevisen för att livet har utvecklats. Som mark- och vatteningenjör har jag till exempel genom mer än 30 års yrkesliv sett de komplexa men ändå systematiska och förutsägbara spåren av forntiden i jord och sedimentära bergarter. Dessa spår visar med bergsäker tydlighet att vår planet är mycket gammal, och att livet på den har utvecklats från mycket enkla organismer i de tidigaste lagren till den komplexitet vi ser idag. För den intresserade beskriver jag detta med flera exempel på www.gudiuniversum.se, och även [Lars Hjälmborg](#) tar upp ämnet i sin fina debattartikel den 1 juli.

Vi som accepterar evolutionen inser att avsikten med Bibelns skapelseberättelse aldrig var att konkurrera med vår tids rymdteleskop, DNA-teknik eller omfattande arkeologiska utgrävningar. Genom skapelsens sjudagarsvecka (inklusive vilodagen) hade Mose ett mycket

viktigare budskap till sin samtid och till oss. Talet sju var i det forntida Mellanöstern starkt förknippat med det gudomliga och med tempelinvigningar, vilket bland annat framgår av de sumeriska så kallade Gudeacylindrarna från omkring år 2 100 f.Kr. Jämför också templet i Jerusalem som tog sju år att bygga, för att sedan invigas i sju plus sju dagar. Flera teologer ser den bibliska skapelseveckan med sju dagar som ett tydligt tecken på att hebreerna såg hela kosmos som ett Guds tempel, och det finns fler ledtrådar som tyder på detta. En av dem är hur Mose i skapelseberättelsen beskriver solen, månen och stjärnorna som "ljusen på himlavalvet". Det hebreiska ord som översätts med "ljus" används i Moseböckerna bara för himlakropparna – och för lamporna i hebreernas flyttbara tempel, tabernaklet. Om vi hävdar att Bibelns skapelseberättelse måste läsas som en historisk beskrivning av hur Gud skapade kosmos riskerar vi att skymma det ursprungliga budskapet. Teologen John Walton skriver i sin kommentar till Första Moseboken: "I den bibliska skapelse-teologin är det mer centralt att tilldela ett syfte än att tillverka saker. Ändå har vi alltför ofta iscensatt debatten om skapelse kontra evolution som om huvudfrågan gäller tingens ursprung. Vi borde hellre fokusera på meningen och syftet med den kosmiska och mänskliga existensen." I Bibelns allra första kapitel beskrivs människans ursprungliga syfte och uppgift på ett fantastiskt sätt: Att som Guds avbilder och ställföreträdare visa omsorg om jorden och varandra, samt att ha gemenskap med Gud i det kosmiska templet. Det budskapet har hamnat helt i skymundan av den segdragna debatten om skapelse kontra evolution.

Fälthammar värjer sig mot "tanken att Gud skulle ha varit tvungen att använda miljontals år av död och elände som sitt verktyg". Men evolutionen har förstås inte bara varit elände. Historikern Michael Shermer betonar i *Evolution – What the fossils say and why it matters* att de arter som har klarat sig bäst under evolutionens gång ofta är de som har samarbetat och samverkat på ett bra sätt med andra arter. Och biologen Denis Alexander skriver i boken *Creation or science – do we have to choose*: "Under mer än 99 % av vår planets historia har människorna inte varit på plats för att uppskatta dess skönhet, storslagenhet och biologiska mångfald, men Gud har varit det."

Den senaste tiden har jag vid flera tillfällen fått förmånen att tala om vetenskap, tvivel och Gudstro, bland annat för en grupp konfirmander. Jag ber till Gud att de inte ska bli en del av de 60 % som lämnar kyrkan i vuxen ålder, utan att de ska få en tro på Jesus som håller – även när de möter de överväldigande bevisen för evolutionen och för jordens höga ålder.